

Potentialul impact al reducerii utilizării de antibiotic și incidența *Lawsonia intracellularis*

Roberto M. C. Guedes / Veterinary School, Universidade Federal de Minas Gerais Belo Horizonte, MG – Brazil

INTRODUCERE

În prezent, tendința de reducere a consumului de antibiotice este un fapt în majoritatea țărilor cu o producție relevantă de porcine. Există deja reguli specifice pentru utilizarea antibioticelor în regiuni precum America de Nord, mai precis în Statele Unite, și foarte curând același lucru se va întâmpla și în America de Sud, în principal în Brazilia.

Acest scenariu a început să câștige importanță odată cu interdicția de utilizare a antibioticelor ca promotori de creștere în hrana animalelor din Suedia, în 1986, urmată de interdicția utilizării avoparcinei în Uniunea Europeană în 1997, precum și de bacitracină, tylosin, spiramicină și virgiamicină în 1999. Imediat după interdicție a existat o creștere substanțială a utilizării terapeutice a antibioticelor, dar, în timp, producătorii și medicii veterinari au fost nevoiți să învețe cum să lucreze cu această nouă cerință.

De exemplu, în Danemarca, datele DANMAP au arătat că interdicția antibioticelor neesențiale în sistemele de producție a furajelor funcționează fără consecințe majore asupra sănătății animalelor.

Oricum, impactul consumului de antibiotice ca și promotori de creștere și restricțiile privind consumul de antibiotice asupra performanței porcine, în principal, luând în considerare boli enterice, este controversat, însă multe studii au arătat îngrijorări semnificative cu privire la ileită.

Multe studii au arătat îngrijorări semnificative cu privire la ileită.

Literatura oferă câteva exemple despre modul în care interdicția antibioticelor ca promotori de creștere în Uniunea Europeană a afectat cinetica infecției cu diferite boli ale porcilor. De departe, cea mai dificilă afecțiune a fost diareea post-înțărcat cauzată de *Escherichia coli* și *Lawsonia intracellularis* la porci (Verner Wheelock & Foster, 2002; Callesen, 2002; Pedersen, 2012). Cu toate acestea, a existat o diferență clară de vârstă în apariția acestor două infecții. Infecția cu *E. coli* ar afecta porcii în vârstă de 6 până la 7 săptămâni, în timp ce infecția cu *L. intracellularis* ar afecta porci de 7 săptămâni sau mai mari. Este important să luăm în considerare faptul că porcii rămân mai mult timp în tineret în Danemarca, deoarece trebuie să ajungă la aproape 30 kg înainte de a fi duși în fermele de creștere și îngrasare.

Drept urmare, interdicția utilizării antibioticelor ca și promotori de creștere a indus clar o schimbare a infecției cu *L. intracellularis*, permițând o diseminare mai rapidă a infecției în tineret și prezenta formelor clinice de boala mai devreme decât anterior când se observau pe finalul perioadei de creștere și îngrasare.

O creștere a vârstei și a greutateii la înțărcare și utilizarea oxidului de zinc în furaje a avut un efect pozitiv asupra infecțiilor cu *E. coli* (Heo și colab., 2010; Pedersen, 2012). Cu toate acestea, *E. coli* este încă văzut asociat cu *L. intracellularis* la porcii înțărcați (Pedersen și colab., 2014). Nutraceuticele, prebioticele, probioticele sau simbioticele nu s-au dovedit a fi înlocuitori adecvați pentru antibioticele utilizate pentru combaterea ileitei. În plus, nu există informații consecvente referitoare la utilizarea de materii prime sau ingrediente, formulări diferite sau calitatea dietei cu reducerea ileitei sau a infecției bacteriene.

În consecință, infecția cu *L. intracellularis* este încă o provocare în ceea ce privește controlul acesteia și necesită foarte des prescrierea de antibiotice preventive, justificată de apariția istorică a bolii în efectivele specifice. O abordare metafiltică ar putea fi o opțiune. Cu toate acestea, încercările de a determina când (momentul ideal) să se înceapă medicația nu au fost concludente.

În prezent, o observație clinică strânsă a animalelor în ceea ce privește consistența fecalelor și procentul de animale afectate, asociată cu rezultatele qPCR pentru *L. intracellularis* în probele fecale, poate fi un instrument important pentru a defini când să intervină.

Pe baza rezultatelor de la Universitatea din Minnesota, valorile Cts egale sau sub 31 asociate cu semen clinice de ileită sunt considerate indicatori ai necesității administrării unui tratament.

Cu toate acestea, timpul scurs între observația clinică, recoltarea probelor și obținerea rezultatelor ar putea implica o limitare.

Prevenția este întotdeauna mai bună decât tratamentul pentru un control mai bun al oricărei boli. Protocoalele de eradicare a *L. intracellularis* au fost testate în trecut (Flo și colab., 2000; Bundgaard, 2000; Johansen și colab., 2001), iar unele au reușit în unele efective până la doi ani, cu o îmbunătățire substanțială a performanței de creștere. (Johansen și colab., 2001); cu toate acestea, fiecare efectiv s-a reinfestat. Concluzia privind eradicarea este că sunt necesare mai multe informații epidemiologice.

În consecință, trebuie să considerăm vaccinarea ca o strategie importantă împotriva infecției cu *L. intracellularis*.

Din fericire, există două vaccinuri pe piață pentru controlul ileitelor care utilizează abordări diferite: un vaccin viu modificat oral și unul bacterin injectabil. Vaccinurile ar putea fi alternative interesante pentru a depăși creșterea preconizată a incidenței ileitelor în anii următori, datorită restricțiilor impuse de utilizare a antibioticelor.